

мѣри. Заби погледъ въ ямата и въздъхна. Уморенъ отъ вълнение, отъ мъчителни мисли той седна върху прегорѣлитѣ корени на лай-кучката. Всичко бѣше свършено, отъ предишния животъ нѣмаше ни поменъ. Изоставени ниви, прегорѣла трева, напукана и потъмнѣла отъ мъжа земя — ето какво намѣри той въ родна Тракия. Не е ли голѣмъ грѣхъ земята да лежи като яловица? . .

Слънцето застана на западъ, хвърли скръбна усмивка надъ изоставена Тракия и мина безъ ласка край буренитѣ въ нивитѣ. Лъхна и вѣтрецъ отъ къмъ Странджа. Донесе нѣщо отъ лъха на гората, но като нѣмаше кого да погали, или пѣсень да разнесе, губѣше се по забравенитѣ пѣтища, затихваше изъ пуститѣ долчини. Чичо Стоянъ дигна глава и погледна по посока на селскитѣ лозя. И нататъкъ нищо не видѣ. Пò наблизу, къмъ долния край на нивата, той зърна житни класове и бърже се дигна и отиде при тѣхъ. Нѣколко рѣжени класа стърчеха пожълтѣли, навеждаха се и едни други се милваха. Застана при тѣхъ, а вѣтрецътъ спрѣ задъ него. Класоветѣ още веднажъ се поклатиха, цѣлунаха се и се поклониха. Чичо Стоянъ имъ се усмихна: — Познаха ме! На мене се покланятъ! . . Зарадва се като дете. Спомни си, че последната година, преди да ги изгонятъ отъ родната страна, той бѣше засѣлъ нивата съ рѣжъ. Изронено зърно, забравено отъ мравките, толкова години подъ редъ се е подкарвало. Наведе се, кукна и, както нѣкога прегръщаше децата си предъ кѣщната врата, тъй сега прегърна и класоветѣ. Осилитѣ имъ се докоснаха до лицето му и го погалиха. Зърно пълнѣше дребния класъ. Само едно зрънце отрони, сложи го на дланъта си и дълго го гледа.